

Příběh Karin

Jde o osmatřicetiletou ženu Karin, která má hraniční poruchu osobnosti. Karin pochází z rodiny se třemi dětmi. Její otec pil a rodiče se rozvedli, když jí bylo 6 let. Před rozvodem bylo v rodině mnoho konfliktů. Matka byla podle klientky "vystresovaná", protože ji otec také bil. Po rozvodu rodičů se rodina přestěhovala do oblasti Zeeland. V bývalém rodném městě ji děti ve škole a v sousedství často šikanovaly. Paní doufala, že přestěhováním začne nový život, ale měla potíže spojit se s nářečím dětí ve vesnici a ve škole, které mluvily místním dialektem; neuměla tímto dialektem mluvit a cítila se velmi ztracená.

Od puberty měla dvě kamarádky. Konečně měla pocit, že někam patří. Nicméně tyto dvě kamarádky si našly přítele dřív než Karin, což v ní opět vyvolalo pocit, že "není dost dobrá", a přimělo ji to k prvnímu pokusu o sebevraždu.

Její matka má už 24 let nového přítele a Karin v něm vidí svého otce. Se svým biologickým otcem se nestýká. Po přijetí na psychiatrické oddělení všeobecné nemocnice se Karin vrátila do rodičovského domu a začala pracovat. Měla mnoho zaměstnání. Kvůli povyšování druhých se cítila/byla přehlížena a měla mnoho konfliktů s kolegy a manažery. Všechno prostě nefungovalo a ona se cítila velmi "neúspěšná". Začala pít alkohol a propadla depresím. Nakonec byla po druhém T.S. a krátkém pobytu v krizovém centru přijata na oddělení v psychiatrické nemocnici, kde jí byla poprvé sdělena její diagnóza a kde mohla začít pracovat na svém zotavení; naučit se regulovat své emoce, zkoumat svůj obraz o sobě, upravit své myšlenky o sobě a pokusit se vybudovat si vlastní stabilní existenci.

Karin je již pět let vdaná za partnera, se kterým se seznámila v době, kdy byla přijata do nemocnice. Měl problémy hlavně s komunikací a trpěl nutkavými stavy. Karin ho považovala za zajímavého a milého a také v něm viděla příležitost, jak se postavit na vlastní nohy po tom všem, co se stalo. Nakonec se ukázalo, že její partner trpí určitou formou autismu. Po dvou letech se vzali a měli dvě děti. V manželství se Karin cítila ve všem sama. Její manžel si dělal své a v ničem jí nepomáhal. Emocionálně nedokázal Karin vůbec pochopit ani podpořit. Karin se o něj vlastně musela starat a cítila se (opět) neviděná a nevyslyšená. Rozešli se, když jí bylo jednatřicet let. Bývalý manžel se s dětmi nestýká a neplatí výživné tak, jak by měl a sociální služby na to vždy musí dohlížet. Karin se už nedokáže vyrovnávat s tím, jak nyní žije.

Jako svobodná matka má plné ruce práce se dvěma malými dětmi: syn (10 let) trpí autismem a ADHD. Dcera (8 let) má mentální postižení a dyslexii. Kvůli svým problémům s chováním a (komunikačním) omezením neustále vyžadují velmi specifický pedagogický přístup. Kromě toho se Karin dostává do nejrůznějších konfliktů s úřady a organizacemi, jako jsou sociální služby, ale také s bývalými sociálními službami, školami, které děti navštěvují, s bydlením atd). Celá situace jí zcela přerůstá přes hlavu. Sociální služby také po Karin požadují, aby se něco udělalo se její sociální aktivizací. Navštívil ji odborník SPV (zaměstnaný v ordinaci specializované primární péče, *v ČR tuto pozici nemáme, můžeme připodobnit roli sociálního pracovníka v terénním týmu či CDZ*). Karin si mu stěžuje na své trápení: už neví, kde hledat, a "oni" nedokáží pochopit, že "to" vzhledem k problémům s dětmi nemůže udělat?